

Vì vậy, để anh em thằng Chứng đừng bao giờ nghĩ đến chuyện rình mò thám thính khu vườn, tôi giả bộ rùng mình:

- Tao còn thấy lưỡi nó thè ra ngoài đỏ hỏn. Trông hãi lắm!

Quả nhiên, Chứng anh chết khiếp. Nó xanh mặt:

- Mà thấy lưỡi nó dài không?

- Dài thông! – Tôi dang tay ước lượng khoảng cách - Cỡ chừng này nè!

Thấy hai tay tôi dang rộng, Chứng anh không dám dòm. Nó nhắm mắt lại, xuýt xoa:

- Eo ơi, ghê quá!

Tôi nhún vai:

- Nhưng ban ngày con ma này hiền khô à! Chỉ ban đêm nó mới hung dữ! Ban đêm ai vào vườn hoặc rình rập quanh đó là nó bẻ cổ ngay!

Nếu lúc đó Chứng anh các có hỏi lại tôi tại sao tôi biết rành tính nết con ma như vậy và từ trước đến nay tôi đã thấy “nó” bẻ cổ ai chưa, chắc tôi chỉ biết nhe răng cười trừ. May cho tôi, Chứng anh không vặn vẹo lời thôi. Đang hoảng vía trước những lời bịa đặt của tôi, nó chẳng còn đầu óc đâu để nghĩ ngợi sâu xa.

Mưu kế của tôi gần như thành công trọn vẹn. Những ngày sau đó, chắc chắn cuộc tình tự trong lồng rơm giữa anh Điền và chị Ngà vẫn thường xuyên tiếp diễn nhưng trước sự hăm dọa của tôi, anh em thằng Chứng có lẽ không bao giờ dám nuôi ý nghĩ mạo hiểm đột nhập vô vườn để giao phó tính mạng vào tay con ma lưỡi đỏ và nhờ vậy, sự đi lại thăm lén của chị Ngà mới không bị phơi ra dưới ánh mặt trời.

Kế hoạch ngăn ngừa của tôi chỉ có một sơ hở duy nhất. Đó là việc tôi bảo ban ngày con ma hiền khô, chẳng làm hại ai.

Trước đây, lúc bà Sáu tiết lộ về ngôi mộ hoang chỗ góc dưới, anh em thằng Chứng đã cách mặt khu vườn. Ngay cả ban ngày ban mặt, tụi nó cũng